

[Ulrich.]

den nuværende Ordning ikke tilkommer Brugeren, skal Jagtretten afløses senest 1 Aar efter, at denne Lov er traadt i Kraft, at tilføje:

„saafremt Brugeren fremsætter Ønske herom for Kommissionen“.

Vi fra vor Side gjorde den Gang gældende, at dette klare Paabud om, at Jagtretten skulde afløses i Løbet af 1 Aar, var et ganske urimeligt Krav, fordi mange af disse Mennesker overhovedet ikke ønskede at faa denne Jagtret afløst. Ministeren har derfor nu indsat den nævnte Bestemmelse, saa kan jo alle, der ikke har noget Ønske i saa Henseende, lade være at fremsætte Ønske, og saa bliver det altsaa ved det bestaaende.

I denne Paragraf bestemmes det videre, at naar denne Jagtret skal afløses, skal dens Værdi kapitaliseres med det 25-dobbelte, og saa tilføjes denne horrible Bestemmelse, at den vedkommende kan optage et Laan for dette Beløb, som han kan indskyde som Prioritet i Ejendommen fremfor alle andre Prioriteter. Jeg gjorde den højtærede Minister opmærksom paa forrige Gang, at noget saadant lader sig selvsagt slet ikke gøre, thi det finder de Institutioner, der har ydet disse Ejendomme Laan, sig aldeles ikke i; enten opsiger de Laanet eller kræver saa stor en Del af Laanet indbetalt, som denne nye Førsteprioritet udgør, og da vil disse Smaabrugere jo komme i en saa stor Forlegenhed, at dette slet ikke lader sig praktisere.

I § 3 har den højtærede Minister ligeledes indsat en Bestemmelse, som afviger fra de tidligere af ham fremsatte Lovforslag, idet han har indsat et nyt Punktum i 1ste Stykke, der lyder saaledes:

„Han kan dog ikke overdrage Jagtretten til andre.“

Det vil sige, at den vedkommende Bruger efter at have begæret Jagtretten afløst ikke kan overdrage denne Ret til andre. Samtidig har den højtærede Minister udeladt de to Stykker, som stod i hans tidligere Lovforslag, hvoraf det ene gik ud paa, at man kunde leje sin Jagtret ud, og det andet — som ogsaa staar i den nuværende Lovs § 4, hvis jeg husker rigtigt — bestemmer, at det

„er Ejeren tilladt at overdrage sin Jagtret til andre, enten for sin Besiddelsestid eller for et vist Aaremaal af ikke over 10 Aar ad Gangen, dog kun paa en af de nævnte Maader. Er Jagtretten overdraget til andre, skal den jagtberettigede staa vedkommende Bruger til

Ansvar i Tilfælde af Jagtrettens Misbrug.“

Disse Bestemmelser har den højtærede Minister ganske udeladt og derigennem bevirket, at man, hvis dette Lovforslag blev vedtaget, overhovedet ikke havde Lov til at leje sin Jagtret ud, og at der ikke fandtes nogen som helst Bestemmelser om, hvorledes man skulde forholde sig, naar dette var gjort.

Derimod har den højtærede Minister indsat et nyt Stykke i § 3, der lyder saaledes:

„Den Bruger, der i Henhold til Bestemmelserne i nærværende Paragrafs 1ste Stykke har faaet Jagtretten overdraget, og som paa Grund af Brugets Belliggenhed i umiddelbar Nærhed af en større Skov, et Gods eller lignende, hvor der opelskes en særlig rig Vildtbestand, benytter kunstige Midler, f. Eks. Anbringelse af Fodermidler og lignende, der virker stærkt dragende paa Vildtet, for at skaffe sig en særlig stor Indtægt ved Nedskydning af dette Vildt, forbryder sin Jagtret, naar Kommunalbestyrelsen indstiller dette til Landbrugsministeren. Ministeren bestemmer, i hvor lang Tid Jagtretten i hvert enkelt Tilfælde skal være forbrudt.“

Det er i og for sig en udmærket Bestemmelse, men er den højtærede Minister saa naiv at tro, at der er nogen Kommunalbestyrelse i dette Land, som vil indstille noget saadant til Ministeren? Jeg tvivler derom, og derfor er denne Bestemmelse i Virkeligheden uden nogen Værdi, hvor tiltalende den end synes, naar man læser den.

I § 4, 2det Stykke, staar der, at

„Bestemmelsen om, at Jagtretten følger Brugsretten, skal ikke være til Hinder for, at det ved Stiftelsen af Forpagtning paa Aaremaal indtil højst 16 Aar af en Gaard vedtages, at Jagtretten forbeholdes Ejeren.“

Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister: hvad er en „Gaard“? I gamle Dage havde man i Lov af 9. Marts 1872 § 1 en Definition af, hvad en „Gaard“ var, men det har man ikke mere, i alt Fald ikke i den Betydning, den højtærede Minister sikkert regner med. Der stod i denne Lov:

„Ethvert Bondested, hvis Hovedbedrift er Agerbrug, med et Tilliggende af 1 Tønde Hartkorn eller derover bliver, for saa vidt der er Spørgsmaal om dets Omdeling, at betragte som Gaard.“

Der havde man altsaa en ganske klar Tilkendegivelse af, hvad en Gaard var. I den nye Lov af April 1925 om Landbrugsejendomme staar der, at til Landbrugsejendomme henregnes Ejendomme med